

Când luminile lumii se sting

Ursu Marian Florentin

Când luminile lumii se sting
Noi aprindem făclii în cetate
Din iubiri înghețate de frig
Și idei condamnate la moarte

Aș fi vrut să trăim ca-n trecut
Ca plebeii cetății eterne
Dar cabale conspiră tăcut
Să ne prindă-n comploturi moderne

Te mai am, te mai vreau, cum să nu?
Dar minunile iernii sunt stinse
Și le vezi uneori numai tu
Prin orașe cu ziduri învinse

Pe pământ suntem niște străini
Ne desparte stihia ce vine
Când aprind împărați bizantini
Candelabrele lumii creștine

Te mai vreau, te mai pot, te mai sun
Dar ne pasc uneltiri mondiale
Reaprim iubiri de Crăciun
Și luceferi pe bolți ancestrale

Care eu, care tu , care noi
Ar veghea o iubire-n ruină?
Am rămas pe pământ doi strigoi
Cu vocație nepalatină

Mă mai ierți, mă înșeli, te mai iert,
Peste oameni se trage cortina
Și-așteptăm într-un secol incert
Un profet să ne-aducă lumina

Te iubesc, te doresc, cum să nu?
Avem aripi întrepătrunse
Și-am rămas pe pământ eu și tu
Să privim aurorele- apuse

Iar eu vin dintr-un secol răpus
Când pe cer anul nou mai răsare
Și-ți colind dinspre polul opus

Semănând prin zăpezi felinare

Am rămas pe pământ eu și tu
Să salvăm o iubire-n derivă
Între poate și da este nu
Și-un adio de expectativă

Iar lumea dacă nu ne mai vrea
Dacă secolul nu ne mai poate
Te invit să renaștem cumva
Zămisliți pe planeta lui Marte